

Пахне земля

Василь Чухліб

Відразу за селом тато орав поле. Тарасик загнуздав соняшникового коника і помчав туди, звідкіля долинав гуркіт трактора.

Поле вилискувало свіжими скибами. Трактор тягнув аж п'ять плугів, за ними вирувала земля.

Край поля тато зупинив трактора.

— О, помічник з'явився! — обняв Тарасика.

Пройшовся по зраному полю, підставляючи вітерцеві спітніле обличчя.

— Як пахне земля! Чуєш, синку?

Тарасик пошморгав носом, узяв грудочку землі і понюхав, але нічого не почув.

— А як вона пахне, тату?

— Еге, синку, треба не одну ниву зорати, щоб відчувати запах землі.

Він підхопив Тарасика дужими засмаглими руками і посадив у кабінку. Трактор стрільнув у небо сизими кільцями диму і поплив полем.